

1.

Vincent opent zijn ogen.

Hij ligt op zijn buik op de grond, en heeft geen idee waar hij is.

Als hij wil opstaan, voelt hij een stekende pijn in zijn hoofd.

Wat is er met hem?

Is hij soms bewusteloos geweest?

Vincent brengt zijn hand naar zijn achterhoofd.

Het voelt nat en kleverig.

Bloed. Veel bloed.

Wat is er in godsnaam gebeurd?

Dan weet hij het plotseling weer.

Nathalie. Hij had ruzie met Nathalie.

Maar waarom eigenlijk?

O ja, het ging om Robbie.

Robbie, de zeven maanden oude baby.

Vincent kijkt om zich heen.

Nu herkent hij de huiskamer.

Hij is helemaal alleen.

Waar zijn Nathalie en Robbie?

Moeizaam staat Vincent op.

Hij heeft veel pijn.

Vloekend loopt hij door het huis.

Er is niemand te vinden.

‘Nathalie!’, schreeuwt hij telkens.
Er komt geen antwoord.
Dan kijkt hij uit het raam. Wat is dat nou?
Zijn auto is weg. Zijn splinternieuwe Alfa Romeo.
Zijn grote liefde. Heeft Nathalie ...?
Nee, zoveel lef heeft ze niet. Of ...
Shit. De kluis. De kluis.
Vincent gaat snel naar zijn werkkamer.
Daar staat de deur van de kluis wijd open.
En de sporttas met geld is weg.

Woedend schopt hij tegen de deur.
‘Vuile teef’, schreeuwt hij. ‘Je gaat eraan.’
Dan pakt Vincent zijn mobieltje.
Hij toetst een nummer in en wacht.
‘Nico? Met mij, Vincent.’
‘Ah, Vincent. Zeg het eens, jongen.’
‘Ik heb een ongelukje gehad, Nico. Er zit een gat in
mijn kop en ik bloed heel erg.’
‘O? Wat voor ongelukje?’
‘Vertel ik je straks. Jij bent dokter. Je moet de wond
hechten.’
‘Oké, waar zit je?’
‘In Brabant. Op de boerderij.’
‘Oké, ik kom nu naar je toe.’

Wat later komt Nico bij de boerderij.
Hij onderzoekt de hoofdwond van Vincent.

‘Het is niet ernstig’, zegt hij. ‘Maar er zijn wel hechtingen nodig.’

Nico naait de wond netjes dicht.

‘Je bent bewusteloos geweest’, zegt hij. ‘Ben je misselijk?’

Vincent schudt zijn hoofd.

‘Doe toch maar rustig aan. En waar is Nathalie eigenlijk?’

‘Weg’, zegt Vincent nors. ‘Die teef heeft me met die ijzeren lamp op mijn kop geslagen.’

‘O?’

‘Als ik haar te pakken krijg, maak ik haar af.’

Nico kijkt heel verbaasd, maar stelt verder geen vragen.

Want hij kent de driftbuien van zijn vriend.

2.

Als Nico weg is, gaat Vincent aan de slag.
Hij vult zijn rugzak met eten en drinken.
Onder een losse vloerplank ligt nog een pak
bankbiljetten.

Dat wist Nathalie niet.

Zoals ze ook niets weet van het zendertje in de
sporttas met geld.

Via dat zendertje kan Vincent het geld volgen.

Hij opent een koffertje vol moderne elektronica en
een beeldscherm.

Op het beeldscherm knippert een rood pijltje.

‘Daar ga je’, mompelt Vincent.

Ineens knippert het pijltje niet meer.

Nathalie is dus gestopt.

Vincent herkent het adres.

‘Shit,’ mompelt hij, ‘ze zit in Roermond, bij die
Kristien.’

Vincent rent met de rugzak en het koffertje naar de
garage.

Daar staat zijn Porsche.

Zo snel mogelijk rijdt hij naar Roermond.

Onderweg denkt hij na.

Nog nooit heeft iemand hem durven slaan.

Nathalie heeft meer lef dan hij dacht.

'Ze moet dood', gromt hij. 'Ze moet dood.'
En dan die Kristien.
Straks vertelt Nathalie al zijn geheimen aan die
trut.
Dan rijdt Vincent Roermond binnen.
Hij weet waar hij moet zijn.
In een rustige buitenwijk parkeert hij de Porsche.
Daar kijkt hij nog eens op het beeldscherm in het
koffertje.
Hé, het rode pijltje knippert weer.
Nathalie en het geld gaan richting Duitsland.
Wat nu?
Meteen achter haar aan?
Nee, beslist hij.
Nathalie heeft gekletst met Kristien.
Die weet dus te veel.
Dat moet eerst opgelost.
Langzaam loopt hij naar het huis van Kristien.
In zijn hand heeft hij een pistool met geluiddemper.

3.

Nathalie rijdt over de snelweg richting Duitsland.

Op de achterbank van de Alfa Romeo ligt de sporttas met geld.

Daarnaast zit Robbie in een babystoeltje.

Op de stoel naast Nathalie staat nog een tas, vol melkpoeder, luiers, kleertjes en potjes babyvoeding.

Nathalie denkt aan haar gesprek met Kristien.

Hun gesprek was kort.

‘Je bent vaker voor die vent gevluht’, zei Kristien.

‘Toch ben je steeds weer naar hem teruggegaan.

Waarom is dat nu anders?’

‘Nu is het echt anders’, was Nathalies antwoord.

Maar ze wilde niet zeggen waarom.

Omdat ik hem heb vermoord, dacht ze. Ik heb hem doodgeslagen.

Nathalie geeft nog eens extra gas.

Waarom was ze eigenlijk bij Kristien langsgegaan?

Ze weet het niet eens meer.

Was het uit paniek?

Op de autoradio klinken de nieuwsberichten.

Ze zeggen niets over de vondst van een lijk in een Brabantse boerderij.

Nog niet, denkt ze, nog niet.

Ja, zij heeft die ochtend een moord gepleegd.

Een moord. Zij.

Maar het was om Robbie te verdedigen.
Robbies gehuil maakte Vincent boos.
En hij dreigde de baby te mishandelen. Met een
mes.
En toen greep zij die zware lamp.

Ja, Vincent had haar vaak geslagen.
Maar zij is een volwassen vrouw.
Een baby mishandelen is toch wel heel wat anders.
Goed, ze was dan eindelijk vrij.
Maar nu moest ze wel slim zijn, anders kwam ze
voor moord in de gevangenis.

Vorbij Düsseldorf stopt ze bij een tankstation.
Op een grasveldje staan picknicktafels.
Daar doet ze Robbie een schone luier om.
Nathalie wil nu snel naar het vakantiehuisje in
Italië.
Ze is er in geen jaren geweest, maar daar is ze veilig.
Dat huisje was ooit van haar vader.
Hij is inmiddels overleden, net als haar moeder.
En er is maar één persoon die van dat huisje weet:
haar zus Cecile.
Haar heeft Nathalie ook al in geen jaren gezien.

Nathalie zet Robbie in de auto en daar gaan ze
weer; in de richting van Frankfurt.
Ze schrikt als haar mobieltje gaat.

Verbaasd kijkt ze naar het beeldschermje: Vincent.
Maar dat kan toch niet? Dat is onmogelijk.
Ze slingert over de weg.
Vincent is toch dood?
Het bloed stroomde uit zijn hoofd.
Of ... belt iemand anders met Vincents mobiel?
De politie. Ja natuurlijk, ze hebben vast zijn
lijk gevonden.
Snel zet ze haar telefoon uit.